

LYNN AUSTIN

*Alles wat
ik Wens*

Een verhaal over
de ware betekenis van Kerst

ROMAN

Lynn Austin

Alles wat ik wens

Roman

Vertaald door Connie van de Velde

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Connie van de Velde
Ontwerp omslag: Wil Immink Design
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3165 2
ISBN (e-book) 978 90 297 3166 9
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004.

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers

Originally published in English in the USA under the title *The Wish Book Christmas* by Lynn Austin.

Copyright © 2021, Lynn Austin

Dutch edition © 2021 by KokBoekencentrum with permission of Tyndale House Publishers. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Lyla en Ayla

Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.

Jesaja 9:5a

Proloog

December 1951

Bobby Barrett stapte uit de schoolbus en zijn voet zakte weg in een dikke laag verse sneeuw. De sneeuw viel in zijn laarzen en zijn sokken werden nat. Hij rilde. Hij kon zich niet herinneren dat er thuis in Engeland, waar hij vandaan kwam, ook zo veel sneeuw was.

‘Jippie! Het sneeuwt weer!’ juichte zijn vriendje Harry Dawson toen de bus wegreed. ‘Als je je tong uitsteekt, kun je er sneeuwvlokken op vangen. Kijk, zo.’

Bobby keek, deed toen net als Harry zijn mond wijd open en stak zijn tong uit. Bobby was pas anderhalf jaar geleden met zijn moeder naar Amerika verhuisd, maar Harry woonde hier al sinds hij een baby was. Hij leerde Bobby altijd nieuwe dingen.

Uit de grijze lucht vielen sneeuwvlokken als veertjes uit een gescheurd kussen en ze kietelden op Bobby’s tong toen ze erop landden.

‘Kom, dan maken we voetsporen,’ zei Harry even later. Ze stampten door de sneeuw op het gras in de voortuinen van hun burens, terwijl ze verder liepen naar hun eigen huis. Bobby’s mama was al lang bevriend met Harry’s mama en nu woonden ze samen in een klein huis.

‘Ik vind het fijn als het sneeuwt,’ zei Harry. ‘Weet je waarom?’
‘Nou?’

‘Omdat dat betekent dat het bijna Kerst is en Kerst betekent cadeautjes! Heel, heel, heel veel cadeautjes!’

‘Waar komen die cadeautjes vandaan?’ vroeg Bobby.

‘Van de Kerstman natuurlijk, dommie! Als je tegen hem zegt welk nieuw speelgoed je wilt hebben, dan brengt hij dat met Kerst naar je huis. Kwam de Kerstman nooit bij jullie waar jij eerst woonde?’

‘Op Wellingford Hall, bedoel je? In Engeland?’

‘Ja.’

‘Hm. Ik herinner me Vadertje Kerst,’ zei Bobby, ‘maar volgens mij kreeg ik niet zo veel cadeautjes.’

Harry liet zich op zijn knieën vallen, veegde een hoopje sneeuw bij elkaar en pakte dat samen tot een bal. Bobby liet zich ook op zijn knieën vallen om hetzelfde te doen en voelde de koude sneeuw door zijn wanten en de knieën van zijn corduroy broek dringen. Hij hoopte dat mama niet boos op hem zou worden omdat hij helemaal nat was.

‘De Kerstman is rijk en hij vindt het fijn om kinderen cadeautjes te geven,’ zei Harry. ‘Vorig jaar legde hij een paar pakjes voor ons onder de kerstboom en nog meer bij oma en opa thuis, weet je nog?’

‘Ik weet niet. Misschien.’ Alles was vorig jaar nieuw en vreemd geweest, nadat mama en hij op een grote boot over de oceaan waren gevaren. Amerika was druk en lawaaiig, vergeleken met de stilte en rust op Wellingford Hall, en het was moeilijk om eraan te wennen. Iedereen had hier altijd grote haast en ze praatten gek. Het had een poos geduurd voor Bobby begreep wat mensen zeiden. In het begin had Bobby weg gewild uit Amerika, terug naar huis, maar mama zei dat dat niet kon.

Harry strekte zijn arm naar achteren en gooide de sneeuwbal zo ver hij kon. Bobby deed hetzelfde, maar zijn bal viel uit elkaar en de losse sneeuw dwarrelde op de grond. Harry was in alles beter dan Bobby.

‘Kom, dan gaan we rennen,’ zei Harry. ‘Ik heb honger! Ik hoop dat jouw mama hotdogs gemaakt heeft voor de lunch.’

Honden? Voor de lunch? Er kwam een oude vrouw aan lopen met een grote, blonde hond aan een riem en het duurde even voor Bobby weer wist dat de Amerikanen broodjes warme worst hotdogs noemen. Ze waren niet echt van honden gemaakt, had mama gezegd. Hij deed een paar stappen achteruit toen de hond dichterbij kwam en zijn hart ging tekeer. Hij was voor bijna alle honden bang en deze was groot en speels. Hij trok aan de riem, alsof hij ervandoor wilde en de vrouw moest een harde ruk aan de riem geven om ervoor te zorgen dat hij ophield.

‘Hallo, hondje,’ zei Harry. Hij zwaaide. De hond keek naar Harry en blafte luid, waardoor Bobby’s hart nog harder ging bonken. Hij draaide zich om en rende het laatste stuk naar huis, zonder op zijn vriendje te wachten, in de hoop dat de hond niet achter hem aan zou komen om hem op te eten.

Buiten adem stormde hij door de voordeur naar binnen, voor één keer eerder dan Harry. Mama had hun lunch al klaarstaan op de keukentafel: tomatensoep met crackers en boterhammen met worst. Hij deed zijn laarzen, jas en wanten uit en ging vlug zitten, waarmee hij Harry voor de tweede keer versloeg.

‘Hoe was het vandaag op school?’ vroeg mama, toen Bobby een hap nam van zijn boterham.

Harry antwoordde voordat Bobby daar de kans voor kreeg. ‘Het was leuk! We hebben met onze handen geverfd. De verf was glibberig en koud.’

‘Ik vond het niet fijn,’ zei Bobby. Hij was bang geweest dat de verf er niet meer af zou gaan en dat hij altijd gekleurde vingers zou houden. ‘Waarom mogen we geen kwasten gebruiken in Amerika?’ vroeg hij.

Harry haalde zijn schouders op. ‘Omdat het dan niet vingerverven zou heten, dommie.’

Bobby herinnerde zich wat ze nog meer gedaan hadden op school en vertelde dat vlug, voordat Harry het kon doen. ‘Mama, raad eens? We gaan meespelen in een toneelstuk en u

en Harry's mama en oma en opa mogen komen kijken.'

'Een toneelstuk? Wat leuk. Waar gaat het over?'

'Er komt een baby in voor en een heleboel schapen,' zei Harry. Hij praatte met zijn mond vol. Mama zei altijd dat dat niet mocht. 'De meeste kinderen zijn schapen maar ik en Bobby en nog een andere jongen zijn drie slimme, rijke mannen.'

'Nee, rijke *koningen*, zei de juf!' zei Bobby. 'Zoals de koning die we thuis in Engeland hebben. Met een kroon en mooie kleren en zo!'

'Dat klinkt geweldig,' zei mama. 'Dat wil ik dolgraag zien.' Ze streek Bobby's haar van zijn voorhoofd. Haar hand rook naar bloemen.

Harry was als eerste klaar met eten en liet de korstjes van zijn brood op zijn bord liggen. Bobby deed hem na – hij had ook een hekel aan de droge korstjes – en liep toen achter hem aan naar de woonkamer, nadat hij de borden in de gootsteen had gezet. Ze waren net aan het bedenken waarmee ze zouden gaan spelen, toen Harry een kleurig tijdschrift van de salontafel pakte, dat er nog niet had gelegen toen ze die morgen naar school gingen. 'Kijk eens, Bobby! Dat is de Kerstman, zie je wel? Die geeft ons cadeautjes met Kerst. Weet je het nu weer?'

Bobby pakte het blad op. Op de voorkant stond een dikke man met een witte baard in een rood pak, die pakjes onder een kerstboom legde. De Kerstman hield een vinger tegen zijn lippen, alsof hij wilde zeggen: *Sst, deze pakjes zijn een geheim...*

'Hij lijkt wel een beetje op Vadertje Kerst,' zei Bobby, 'met zijn witte baard. Maar Vadertje Kerst heeft volgens mij een groene jas aan. En hij is niet zo dik.' Hij sloeg het blad open om te zien wat erin stond en zag plaatjes van allerlei soorten speelgoed.

Harry griste het blad uit zijn handen. 'Sjonge! Moet je kijken, al die auto's en vrachtwagens!'

‘Mama, is Vadertje Kerst hetzelfde als de Kerstman?’ vroeg Bobby, toen zijn moeder met een mand vuile was door de woonkamer liep, op weg naar het souterrain.

‘Ja, lieverd. In het ene land noemen kinderen hem anders dan in het andere. Tussen haakjes, waren jij en Harry vergeten dat we de Kerstman vanavond gaan zien bij de kerstoptocht?’

‘Vanavond?’ vroeg Bobby.

‘Ja, na het eten.’

‘Jippie!’ Harry sprong enthousiast op en neer. ‘Dan mogen we na afloop op zijn schoot zitten en zeggen welke cadeautjes we willen hebben.’

Bobby kon zich niet voorstellen dat hij op de schoot van die dikke, vreemde man in zijn rode pak zou gaan zitten. Hij was altijd verlegen in de buurt van mensen die hij niet kende. ‘Ik weet niet welke cadeautjes ik moet vragen.’

Harry zwaaide met de catalogus. ‘Nou, er staan er heel veel in dit... dit... Hoe heet dit boek?’ vroeg hij aan Bobby’s mama.

Ze boog zich voorover om op het omslag te kijken. ‘*Het kerstwensenboek van Sears.*’

Toen ze wegliep, boog Harry zich dicht naar Bobby toe en fluisterde in zijn oor: ‘We moeten opschieten als we al het speelgoed willen uitkiezen dat we vanavond aan de Kerstman willen vragen. Kom op.’ Hij ging op zijn buik op de grond liggen en sloeg het blad open bij het speelgoedgedeelte. Bobby ging naast hem liggen, opgewonden bij de gedachte om een heleboel nieuw speelgoed uit te kiezen. Hij was niet eens jarig!

‘Ooo... moet je die brandweerwagens zien!’ zei Harry. ‘En de Kerstman geeft ons alles wat we willen!’

‘Alles?’

‘Ja. Maar alleen als we lief zijn. Stoute kinderen krijgen takjes en steenkool met Kerst.’

‘Wat is steenkool?’

‘Zwarte klompjes die op stenen lijken.’

‘Wat doen die stoute kinderen daarmee?’

‘Weet ik niet. Ik denk dat ze ermee moeten spelen, omdat ze geen speelgoed hebben. Hoor eens, Bobby, we moeten vanaf nu tot Kerst heel lief zijn, oké?’

‘Oké. Hoelang is het nog tot Kerst?’

‘Weet ik niet. Misschien weet jouw mama het.’ Ze bekeken nog een paar pagina’s met speelgoed, tot Bobby zijn moeder weer vanuit het souterrain naar boven hoorde komen.

‘Mama? Hoeveel dagen is het nog tot Kerst?’ riep hij.

‘Eh, eens even kijken... twintig dagen.’

‘O, nee!’ kreunde Harry, terwijl hij zich tegen zijn voorhoofd sloeg.

‘Is twintig dagen veel?’ vroeg Bobby hem.

‘Ja! Dat is... al jouw vingers plus al de mijne! We moeten heel lang lief zijn als we veel speelgoed willen.’

Bobby zuchtte. Zo simpel klonk het allemaal niet. Maar zo veel speelgoed als in dit mooie boek had hij nog nooit gezien en net als Harry wilde hij het allemaal. Het meeste speelgoed in hun slaapkamer en in oma’s huis was van Harry geweest voordat Bobby hier kwam wonen, en hoewel Harry het niet erg vond om het met hem te delen, wilde Bobby ook wat nieuw speelgoed voor zichzelf. ‘Begin nog eens aan het begin,’ vroeg hij, ‘en dan langzaam omslaan. Ik moet alles onthouden.’

‘Oké, oké,’ zei Harry, terwijl hij weer terugbladerde naar de eerste pagina met speelgoed. ‘Ik wil deze Tinkertoys, jij ook? Daar kunnen we leuke torens mee bouwen en zo, zie je wel?’

‘Ja! Die wil ik ook.’ Ze bladerden langzaam verder en bekeken iedere pagina aandachtig. Tegen de tijd dat ze aan het eind waren, kon Bobby nauwelijks wachten om die Kerstman in zijn rode pak die avond te zien en hem alles te vertellen over al het mooie speelgoed dat hij wilde. Ja, Kerst zou fantastisch worden!

1

Twintig dagen voor Kerst

Kerst stond weer voor de deur. Eve Dawson zag er overal in het stadje in Connecticut waar ze woonde de tekenen van, toen ze van haar werk naar huis liep. Voordeuren waren versierd met kersttakken en kransen. Met kerstlampjes versierde etalages stonden vol verleidelijk uitgestalde geschenken. Zelfs de sneeuw, die gazons en daken bedekte en in donzige hoopjes op alle struiken lag, zag er feestelijk uit. Ja, Kerst stond weer voor de deur en daarmee de zorgen om een paar extra dollar van haar krappe budget te schrapen om cadeautjes te kopen voor Harry, haar zoontje van vijf.

Het begon al donker te worden en ze liep haastig verder. Door de korte decemberdagen was het nauwelijks licht als ze 's morgens naar haar werk ging en bijna donker als ze thuiskwam. Harry zou voor het raam op haar staan wachten, popelend om haar iets te laten zien wat hij op de kleuterschool gemaakt had, of om iets te vertellen over de nieuwste avonturen van zijn tv-helden, de Lone Ranger en Toto. Eve wist nog dat zij ook altijd zo op de uitkijk had gestaan, buiten voor het kleine huisje van oma Maud, om te zien of haar moeder er al aan kwam. Door Eves baan op de typekamer kon ze tenminste iedere dag naar huis komen en Harry 's avonds zelf in bed stoppen. Toen Eve zo oud was als Harry, werkte haar moeder, die ook alleenstaand moeder was geweest, als inwonend kamenierster op Wellingford Hall en had ze Eve maar één keer in de week kunnen zien.

Een ineengedoken gestalte kwam haar tegemoet – mevrouw Herder, die haar hond uitliet, dik ingepakt tegen de kou en de dwarrelende sneeuw. Eve glimlachte naar haar toen ze elkaar passeerden. ‘Hallo. Wat een mooie avond, vindt u niet?’

‘Als je van sneeuw houdt, wel.’ Haar woorden klonken gedempt door de dikke sjaal, die om haar hals en kin gewikkeld zat. Mevrouw Herder liep door. Haar onstuimige blonde labrador bleef bij iedere brievenbuspaal staan om te snuffelen en trok dan weer aan zijn riem om naar de volgende te gaan. Ze leken niet echt bij elkaar te passen, de jonge hond te groot en te energiek voor de kleine, grijze vrouw die Eve deed denken aan haar oma.

Eve versnelde haar pas en keek naar de huizen die ze passeerde. Ze verlangde ernaar om een huis voor zichzelf en haar zoontje te hebben. Hoe zou dat zijn? Vanachter de ramen van het huis van haar burens gloeiden lichtjes. Ze boden een glimpje van hun leven, alsof je vanuit de verte naar een televisiescherm kijkt. Ze wist weinig van haar burens, ook niet van mevrouw Herder, al kwam ze de oude vrouw en haar hond bijna iedere dag tegen. Eve nam alleen maar aan dat ze Herder heette, omdat die naam op de brievenbus voor haar huis stond. Ze woonde in een mooi, oud huis met een brede veranda aan de voorkant, helemaal aan de rand van Eves buurt met nieuwe, naoorlogse bungalows. Mevrouw Herder had zes jaar na de oorlog nog altijd een gouden ster voor haar raam hangen, alsof ze niet wilde dat ook maar iemand vergat dat ze een dierbare verloren had. De ster riep herinneringen op aan Alfie Clarkson, Eves eerste liefde, die ook omgekomen was tijdens de oorlog. Alfie en haar moeder en oma – Eve wilde dat ze ergens gouden sterren kon ophangen om te laten weten hoe erg ze hen miste.

Ze draaide zich om en zag mevrouw Herder en haar hond het trapje naar haar veranda op lopen en naar binnen gaan.

Een golf van heimwee naar het Engelse dorpje Wellingford, waar ze opgegroeid was, spoelde over haar heen. Daar hadden de burens elkaars naam gekend en voor elkaar gezorgd. Hun kleine stenen huisjes stonden schouder aan schouder, alsof ze de gelederen sloten ten opzichte van de buitenwereld, niet van elkaar gescheiden door gazonnetjes en lage houten lattenhekken, zoals hier in Amerika. Het huisje in het dorp waar ze met haar oma gewoond had en de bossen ernaast waar ze zo graag had rondgedwaald, waren het enige echte thuis dat Eve zich kon herinneren. Maar na de oorlog had ze een nieuwe start voor zichzelf en Harry nodig gehad, op een plek waar niemand wist van de schande van Harry's geboorte. Hoewel ze niet trots was op de slinkse wijze waarop ze die nieuwe start tot stand had gebracht, was alles beter afgelopen dan ze verdiend had, zowel voor haar als voor haar zoon. Ze woonde bij haar vriendin Audrey Barrett, die weduwe was. Ze betaalde iedere maand huur en ze waren met zijn vieren een soort gezinnetje geworden. Maar als Eve iets zou mogen vragen deze Kerst, zou het een eigen huis zijn.

Harry stond niet op zijn gebruikelijke plekje voor het raam op Eve te wachten, toen ze over de oprit naar Audreys bungalow liep. Ze ging door de keukendeur naar binnen, stampte de sneeuw van haar laarzen, deed haar hoedje af en streek haar haar glad. 'Het sneeuwt weer,' zei ze tegen Audrey.

'Daar zullen de jongens blij mee zijn.' Audrey stond bij het fornuis een pan aardappels tot een smeuijge massa te stampen. 'Ik rij eerlijk gezegd niet graag als er sneeuw ligt.'

'We hebben met onze ambulances anders op behoorlijk glibberige wegen gereden in de oorlog, weet je nog?'

'Met grote vaart. Terwijl er bommen vielen. Maar het moest.'

Eve hing haar jas op en ging op het vrolijke geluid van Harry's stem af, die met Audreys zoon Bobby speelde. Ze trof hen languit aan op het kleed in de woonkamer, bladerend door

een kleurige catalogus. De jongens waren even oud en bijna even groot en hadden voor een tweeling door kunnen gaan in hun corduroy broek en geruite flanellen overhemd, behalve dan dat Harry rossig haar had – een rooie, zeiden de Amerikanen – en vrolijk en enthousiast was en altijd honderduit praatte. Bobby had zijn vaders donkerbruine haar geërfd en zijn moeders verlegenheid en terughoudendheid.

‘Waar ben je zo vol van dat je je moeder niet eens gedag kunt zeggen?’ vroeg Eve.

‘Hoi, mammië.’ Eve slaakte inwendig een zucht om het Amerikaanse accent en de Amerikaanse woordkeus van haar zoon. Het was haar eigen schuld, omdat ze hem als baby meegenomen had naar de Verenigde Staten. Bobby, die hier nu anderhalf jaar was, begon dezelfde manier van praten over te nemen, maar hij noemde Audrey tenminste nog mama.

Harry keek nauwelijks op, alsof hij iets zou kunnen missen als hij te lang zijn blik afwendde. ‘We kiezen al het speelgoed uit dat we aan de Kerstman willen vragen uit het kerstwensboek.’ Hij wees naar de pagina en zei: ‘Ik wil dat vliegtuig. Ooo... en die onderzeeër ook! En ik wil die legertruck en deze tank en deze motor. Dan kunnen we legertje spelen, Bobby!’

‘Ja!’ Bobby legde zijn hand even op de pagina, alsof hij hem voor zichzelf wilde opeisen. ‘Ik wil *alle* vrachtwagens op deze bladzijde en vooral deze bus!’

Harry wachtte tot zijn vriendje zijn hand optilde en sloeg de pagina toen vlug om. ‘Ik wil deze pick-uptruck. Kijk, hij heeft lampjes die echt werken! En moet je deze graafmachine zien! Daar kunnen we kuilen mee graven!’

‘Die wil ik ook,’ zei Bobby. ‘Deze legerjeep heeft ook echte lampjes!’

Eve hurkte naast de jongens neer om het wat beter te zien, terwijl ze verder bladerden en opgetogen naar brandweerwa-

gens en bulldozers en politieauto's wezen. 'Volgens mij willen jullie al het speelgoed uit dat hele boek.'

'Niet de meisjesdingen,' zei Harry met een blik van afgrijzen. 'We willen geen poppen!'

'Of babyspeelgoed,' voegde Bobby eraan toe. 'Alleen het jongensspeelgoed op deze pagina's.' Eve keek toe terwijl ze nog een paar bladzijden omsloegen en in koor riepen: 'Die wil ik en die...'

Ze fronste haar wenkbrauwen. 'We hebben geen ruimte voor al dat speelgoed. En trouwens, jullie hebben al zo veel om mee te spelen.'

'Maar dat is *oud* speelgoed, mammie. Dit is *nieuw* speelgoed. We gaan de Kerstman al deze dingen vragen als we hem vanavond zien bij de optocht.'

'De optocht? Is die vanavond?'

'Ja. Was u dat vergeten, mammie?'

'Ja, een beetje wel. Ik heb een drukke dag gehad op mijn werk.' Een geestdodende dag, eerlijk gezegd. Een dag die in niets verschilde van de dag ervoor en de dag daarvoor: een hele dag brieven tikken op een typekamer zonder ramen. Als ze haar huur had betaald en een deel van de schuld die ze Audrey wilde afbetalen, mocht Eve blij zijn als ze nog genoeg geld overhad om één cadeautje voor Harry te kopen, laat staan een hele catalogus vol.

Audrey stak haar hoofd om het hoekje van de deur. 'Het eten is klaar. Handen wassen, alsjeblieft.'

Eve kwam overeind en liep naar Audrey toe. 'Hoe komen ze aan die catalogus?'

'Het heet het kerstwensenboek, mammie,' riep Harry haar na.

'Volgens mij kwam hij een maand geleden al binnen, maar ik vond hem weer toen ik vanmorgen aan het opruimen was. Ze zitten er al de hele middag met hun neus in.' De jongens

stonden op om hun handen te wassen en namen de catalogus mee naar de badkamer.

‘Moet je kijken, Bobby!’ hoorde ze Harry zeggen. ‘Dat is een benzinestation, met benzinepompen en auto’s en nog veel meer!’

‘Die wil ik!’

‘Die kerstcatalogus lijkt een doos van Pandora vol hebberige verlangens te hebben geopend,’ zei Eve met een zucht.

Toen ze eindelijk aan de keukentafel zaten, schrokte Harry zijn eten in een mum van tijd naar binnen. ‘Schiet op, mam-mie, schiet op!’ smeekte hij. ‘Anders missen we de optocht van de Kerstman.’

Eve at rustig verder. ‘Maak je niet druk. We hebben tijd genoeg.’

‘Moet u vanavond weg, mama?’ vroeg Bobby aan Audrey. De bezorgde blik op zijn gezicht leek precies op die van zijn moeder. Zolang Eve Audrey kende – en dat was het grootste deel van hun tweeëndertigjarige leven – was Audrey een topper geweest. Ze hadden elkaar als meisjes van twaalf ontmoet in de bossen rond Wellingford Hall, waar Eves moeder kame-nierster was van de moeder van Audrey, de rijke, aristocratische Lady Rosamunde.

‘Nee, mijn lessen van dit semester zitten erop,’ antwoordde Audrey.

‘Weet je niet meer hoe zenuwachtig je moeder was toen ze vorige week zat te leren voor haar examens?’ vroeg Eve. ‘Er kwam nauwelijks een zinnig woord uit haar mond.’

‘Mijn cijfers zijn vandaag binnengekomen met de post,’ zei Audrey zachtjes.

‘Nou, ga je ze ons laten zien, of waren ze een ramp?’

Audrey glimlachte haar verlegen Audrey-lachje en boog haar hoofd, alsof ze voor iemand van koninklijken bloede boog. ‘Ze waren niet slecht.’

Het grootste cadeau staat niet in de speelgoedgids

Hartsvriendinnen Audrey Barrett en Eve Dawson delen een huis in Amerika, samen met hun zoontjes Bobby en Harry. Kerst is in aantocht en de jongens zijn geobsedeerd door de speelgoedcatalogus van warenhuis Sears. Er komt geen eind aan hun verlanglijstje.

Audrey en Eve zien het met lede ogen aan. Kerst hoort niet om cadeautjes te draaien, maar hoe kunnen ze dat hun zoons leren? Ondertussen worstelt Eve met schuldgevoelens die ze maar niet kan loslaten en zet Audrey een moedige stap die haar leven zal veranderen.

Alles wat ik wens is een nostalgisch kerstverhaal dat laat zien dat de geschenken met de meeste impact de geschenken zijn die we het minst verwachten en niet verdienen. Dit boek volgt op *Als ik jou was* maar is ook los te lezen.

Lynn Austin wordt geroemd om haar historische en bijbels-historische romans. Ze is de bescheiden winnares van maar liefst acht Christy Awards, de meest prestigieuze prijs voor christelijke romans in de Verenigde Staten.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3165 2

9 789029 731652

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT